

תומר בשיטת הבחירות הבן-גוריונית, כי היא לדיקטטורה!

ההתמרדות ומשמים תחליף להתמרדות של אמת. האדם קורא את מאמריהם ביקורת, מתלהב קמעה וגדמה לו שעשה מעשה גדול. כתיבת המאמר וקריאתו נותנת לכותב ר' לקורא את האשליה כאילו הן פועלות נגד הרעה, ופוטרת אותם מפעול לחיסול ה' רעה עצמה.

מאידך גיסא, מועילים מאמרים אלה גם לשלטון. הם נותנים לציבור את ההרגשה שקיימת דמוקרטיה מוחלטת, שאין זכר לדיקטטורה. השלטון אפילו נענה לביקורת, בדברים קטנים, מתקן ליקויים שאינם דרו' שים לו, מסלק אנשים בלתי-פופולריים כמו יחזקאל סהר — וכל זה בתחום שבצמצם אינו איכפת לו. אולם הדברים הממשיים, אותם הדברים הקשורים במהות המשטר עצמו, נשארים על מכונם.

לכן אני מתנגד לדעה כאילו דמוקרטיה חלקית ושטחית זו עדיפה על דיקטטורה מוחלטת. אני סבור כי דיקטטורה מוחלטת עדיפה על דמוקרטיה כזאת. ולא מפני שאני חסיד הדיקטטורה. להיפך.

★ ★ ★

"השינוי יביא לרודנות"

דיקטטורה היא רעה מוחלטת. אר' לם יש לה יתרון אחד — אין היא מותירה אשליות בלב איש. כל אדם החי בדיקטטורה יודע: או שהוא משלים עמה, או שהובטח להתקומם נגדה בכל האמצעים העומדים לרשותו, כולל יצירת מחתרת ושימוש בכוח הנשק.

לפני 14 שנה בלבד הציע הנשיא הארי טרומאן לממשלת בריטניה להביא מיד ל' ארץ 100 אלף יהודים שהיו כלואים במח' נות'הקורים. אילו נענה בחי' להצעה פש' רנית זו — משוכנע אני כי כיום לא היתה קיימת מדינת ישראל.

ההגנה היתה מפסיקה כל מאבק. אפילו "אצל ולח" לא היו יכולים לפעול באחיה הציונית שהיתה נוצרת במקרה כזה. ה' ציבור היה מקבל את ההישג כנצחון גדול

של קואליציה בלי מפא"י. האם היתה מפא"י מוסרת אז את השלטון לרוב החדש? לנוכח הנתונים הקיימים כיום, דעתי המ' מרשת: לא.

אני מאמין כי במקרה כזה היתה מפא"י משתמשת בכל האמצעים האפשריים, כולל שימוש בכוח הזרוע, הפיכה מזוינת ואף מרחי'דמים של יריביה.

אני מחלק את הכוח המפא"י לשני חל' קים. יש מחנה של פונקציונרים, פקידים שכל קיומם תלוי אך ורק בהיותם שייכים למפא"י. הם מאמינים כי בכל משטר אחר, ללא שלטון מפא"י, היו מאבדים לא רק את משרותיהם הנוכחיות, כי אם את עצם מעמדם החברתי והכלכלי. הם לא היו גר' תעים משום אמצעי כדי להגן על עצמם.

אולם אני סבור כי המחנה השני עוד הרבה יותר מסוכן. זהו המחנה של אנשי מפא"י המאמינים בלב ובנפש כי המדינה עומדת ונופלת עם מפא"י. לדעת בעלי מוחות עקומים כאלה, יהיה זה פסע ל' הפקיר את השלטון, כלומר — להפקיר את גורל המדינה, בלי קרב. כדי להציל את המדינה מגורל זה, הם ישתמשו גם בנשק.

אני אומר כי מפא"י ששה לקראת הפי' כה מזוינת. להיפך, היא עושה את הכל כדי שלא יהיה צורך בה. לכן היא מת' נגדת להעברת קופת-חולים לידי המדינה. לכן היא מטפחת את נכסי האיגוד המקצ'ר, עי' זאת כל שאר מכשירי-הכוח הכלכליים, התעמולתיים והבטחוניים שימנעו בעד ה' אורח להצביע באופן חופשי נגד מפא"י וליצור בכנסת רוב חזק נגדה.

אולם, אם יגיע איפעם יום וכל האמצ' עים האלה לא יספיקו, תאחז מפא"י בכוח הנשק. מי שמפקפק בכך אף לרגע, אינו מכיר את מפא"י. פרשת רצח ארלוזורוב, פרשת הסיון, פרשת אלטלינה, פרשת קאס' טנר בגלגוליה השונים, כולל הרצח — כל אלה מוכיחות בעליל כי מפא"י אינה ב' חלת באלמות, כאשר הרב נראה לה כי דרוש וכמועיל.

העובדה כי בצה"ל אין אף קצין בכיר

מאת משה ברש

אחרי שני מאמריו של עורך "העולם הזה" (1191-1192), "SAUVE QUI PEUT", ו"אל המיתרס!", בהם הטיף נגד שיטת הבחירות האזוריות-הרובניות, נתקב' לה במערכת התגובה הבאה מידי משה ברש, הלוחם הוותיק, שפירסם בשעתו מעל עמודי עתון זה את קריאתו להקמת קואליציה כלל-מפלגתית נגד מפא"י ברש, 44, איש-ההגנה, שנפצע בשתי רגליו ועבר לאחר מכן לאצ"ל, כיום בעל תחנת-דלק בחיפה, נשוי ואב לשלושה ילדים, משמיע במאמר זה דעה שונה לחלוטין מכל מה שהושמע עד כה בוויכוח זה. "הנו-לם הזה" מפרסם את דבריו ככתבם וכלשונם, מבלי להזדהות אתם — כדעה המעוררת למחשבה.

של הסוכנות היהודית. הסוכנות היתה מכ' ריזה כי כל פעולה של המחתרת הפורשת מסכנת את הנצחון ומונעת בעד יהודים מיסכנים לבוא לחוף מיבסחים.

למזלנו, התעקש בחי' ברוב טיפשותו ו' לא קיבל את הצעת טרומאן. תחת זאת החריף את משטר-הדיכוי בארץ. לוחמי ה' מחתרת הוצאו להורג, ועלידי כך הביאו לגיוס לוחמי-מחתרת חדשים, במספר גובר והולך. הציבור רחש אהדה ללוחמים, ועל כן לא נשאה פרי הסתת הסוכנות היהודית נגדם. ציצ"ל החל מדבר על "המלחמה המלוכלכת הזאת" בארץ-ישראל, וממשלת בריטניה נאלצה, תחת לחץ המאבק, להע' ביר את הענין לארגון האומות המאוחדות. עמדה זו של הדיקטטורה האנגלית בארץ הביאה למצב בו נאלצו אפילו מנהיגי ה' סוכנות ללכת בדרך המחתרת הפורשת, להחריף את המאבק בשטחים שונים — ובעיקר בשטח ההפצלה. כך נוצר מעגל' קסמים לטובת מלחמת-השחרור, וסוף ה' דיקטטורה הבריטית, כסופה של כל דיק' טאטורה הנשענת על כוח הנשק בלבד, היה להמיתוס.

אני מאמין כי דוגמה זו חלת על המצי' אות של היום. אם תונהג בארץ שיטת הב' חירות האזוריות, יובטח למפא"י רוב מוח'

אחד שאינו שייך רשמית או בלתי-רשמית למחנה הניגוריוני, מעוררת גם היא למח' שבה בהקשר זה.

★ ★ ★

"דמוקרטיה כוזבת מזיקה"

שלטון שאיננו רשמי להחליף אותו: אני שלטון דמוקרטי. אבן-הבחון למהותו הדמוקרטית של כל שלטון היא דיוקא תכונה זו: שהאזרחים יכולים להח' לימו בכל עת שיחפצו.

שלטון שלא ניתן להחליפו — לא חשוב כלל אם יש לו גיוונים דמוקרטיים או לא. הגיוונים הללו אינם אלא הסחאה. הם נוסעים בציבור האשליה שאכן קיימת דמוקרטיה. ולראייה — אפשר לדבר, מ' תר לכתוב מאמרי-ביקורת.

אולם השאלה האמתית היא: האם יש טעם לדבר? האם יש תועלת במאמרי הביקורת? אם מאמרי הביקורת אינם מסוגלים ל' הביא לעולם לחילופי השלטון — האם ה' חופש לכתוב מאמרי-ביקורת הוא חופש של ממש?

אני טוען כי במצב כזה, מאמרי-הביקורת לא זה בלבד שאינם מועילים, אלא שיש בהם נזק ממשי. הם נותנים פורקן לרגשי

- לערוך טיהור מקביל במערכת הב' חון;
- לפרק את הנכסים הכלכליים של האגודות המקצועיות, ולאסור על האגודות לצבור הון המשעבד את חבריהן למוכריים;
- לחסל את התלות של דורשי-העבו' דה במוכריים המנהלים את פעולתם המפי' לגתית במסחה שרות המדינה;
- לחסל את השיכונים המפלגתיים, ולא רק למראית-עין;
- למסור את קול ישראל, המכשיר ה' תעמולתי המרכזי של מפא"י, לידיים בלתי-מפלגתיות;

- לשום קץ לנסיון לשעבד את מערכת המשפט לזרמים מפלגתיים.
- אם יבוצעו כל התיקונים הללו, לפני ש' משהו יעלה מחדש את רעיון הבחירות האזוריות-הרובניות — אז מותר יהיה ל' התיחס ברצינות לטענה ומבוססת על כוח' לא יביאו לדיקטטורה. כיום, מי שמאמין לטענה זו, אינו אלא תמים, אם להשתמש בלשון עדינה.

★ ★ ★

"יהיה מרחץ דמים"

כ' תהיה דיקטטורה. לא דיק' טאטורה מוסתית, באיטלה דימוקרא' שית כמו עכשיו, אלא דיקטטורה גלויה לעיני כל, בלתי-חוקית ומבוססת על כוח' הזרוע של השלטון. כל שוחר-חופש, כל פאטריסט ישראלי, יבין אז כי לפניו רק דרך אחת: להפיל דיקטטורה זו בכוח הזרוע.

יתכן כי דורנו — הדור שכבר הפיל בה' פיכה מזוינת את הדיקטטטורה של הכובש הזר וניגלה את מלחמת-השחרור נגד צבאות ערב — שוב לא יהיה מסוגל למלחמת' שיחרור נוספת. אולם הדור הבא, הדור ש' נולד אחרי המאבקים, יעמוד בפני עובדה קיימת של דיכוי דיקטטורית, של פולחן המנהיג, אולי של מחנות-ריכוז. הוא יסיק את המסקנה היחידה שתעמוד לפניו: להח' קומם נגד דיקטטורה זו ולנהל מלחמת' שיחרור בדרך אבותיו.

ואל יטענו נגדי כי אני שואף למרחץ' דמים. כי מרחץ-דמים יהיה בין כה וכה. ואם נקבל את ההנחה כי מפא"י לא תמסור גם היום את השלטון לרוב דמוקרטי אנשי מפא"י ללא מרחץ-דמים — הרי כל השאלה היא רק שאלה של זמן.

אם נשמך לשחק במישחק הדמוקרטי הכוזב, הרי אנו רק דוחים את מרחץ-ה' דמים, אולי לתקופה של תמיחות על ה' גבול. בה תסכן מלחמת-האזרחים את עצם קיום המדינה. אם נסכים עתה להנהיג שי' טת הבחירות האזוריות-הרובניות, ובזאת נחיש את הקמת הדיקטטורה המפא"ית הגלויה — נעבור שלב בלתי-נמנע זה עוד בתקופה בה אין בכוחם של אויבים חיצוני' ניים לסכן את קיומנו.

לט בכנסת הבאה, בגבולות של 100 עד 110 מתוך 120 המאנדטים שבכנסת. תיא' בונה יגדל, שלטונה יאמץ לעצמו יותר ו' יותר תכונות רודניות, עד שתקום במהרה דיקטטורה מפא"ית גלויה ומדכאת. שוב לא יהיה קיים חופש הביטוי. לא יהיה עוד חופש עתונות. משרדי הממשלה יטוהרו מן הפקיד הלא-מפא"י האחרון. ה' מנגנון המפא"י ידאג לכך שלא תהיה עוד כל אפשרות להפיל את השלטון באורח דמוקרטי. מפת-הבחירות תשרטט כך ש' בכל הבחירות הבאות יובטח רוב מפא"י בכל אחד מ'120 אזורי הבחירות.

★ ★ ★

"שודלי השינוי צורקים"

מ' בחינה זו, אני מסכים עם ההערכות המסימיות ביותר של שוללי שיטת הב' חירות האזוריות-הרובניות. אני מצטרף לדב' רי אורי אבנרי בגליון אתגר מס' 3, בהם הוכיח כי שיטת הבחירות הזאת תוביל ב' הכרח לבחירת איש מפא"י כמעט בכל אזורי-הבחירה בארץ.

קיימת בארץ השקפה תמימה כאילו חיים אנו בביתן של זכוכית. אומרים כי מפא"י לא תעז לעשות מעשה שיהיה למורת-דיוחה של ממשלת ארצות-הברית, או של התור' מים היהודים למגבית. זוהי אשליה. אין ממשלה נוחה יותר לממשלת וואשינגטון מאשר ממשלת בג'וריון, המבטיחה את הגבולות הקיימים לעוד אלף שנה, הקשורה במערך המערבי והפועלת לפי תכתיבי. ארצות-הברית גם הוכיחה כי אינה מהססת לתמוך בדיקטטורה כשזה נוח לה. ואילו לגבי התורמים היהודים — מה איכפת להם? כל ממשלה ישראלית תהיה קדושה בעיניהם. בג'וריון (וכל דיקטטור אחר שיבוא במקומו) יראה בעיניהם כגיבור הדור, והם יתרמו בהתלהבות לממשלה ש' תבוא אליהם בשם ישראל, כפי שתרמו לפני שני דורות לכוללים ולליהודי-החלוקה שישבו על החומות של ארבע הארצות הקדושות, למרות החיכוכים והקטטות שביניהם.

אנשי מפא"י יטענו, כמובן, שכל מה' שבה על דיקטטורה היא מהם והלאה. הם יכריזו כי אין ברצונם אלא לכוון באמת ובתמים משטר של דמוקרטיה מוחלטת. שיתכן רק אחרי בחירות אזוריות-רובניות, לאלה יש תשובה פשוטה: אדרבא, תוכיחו.

אין תוכיחו? עלידי כך שתשתחררו מיד את האזרח מכל הכלים המפלגתיים, לפני שינוי שיטת-הבחירות. אתם חייבים:

- להעביר את מערכת הבחירות כולה לידי המדינה;
- לפרק את השלטון המפלגתי בהת' יישובות;

● לטהר את המשטרה מיסודותיה ה' מפא"יים, ולהפכה לכוח כלל-לאומי, בו יימסרו עמדות-הפיקוד לחברי כל המפלגות.